

Hàng Này Khó Xơi

Contents

Hàng Này Khó Xơi	1
1. Chương 1: Tình Cờ Gặp Gỡ Rất Lãng Mạn	1
2. Chương 2: Dẫn Nhầm “hàng” Rồi!	3
3. Chương 3: Nhiều Lần Bất Nghĩa Gặp Báo Ứng	4
4. Chương 4: Báo Mộng	6
5. Chương 5: Dê Vào Miệng Cọp	7
6. Chương 6: Tôi Không Tin Tình Yêu	9
7. Chương 7: Hay Là Thử Một Chút?	10
8. Chương 8: Bị Ép Kết Hôn	11
9. Chương 9: Phần Kết	12

Hàng Này Khó Xơi

Giới thiệu

Thể loại: truyện ngắn, cổ đại, hài, HENgười dịch: VDDộ dài: 9 phần nhỏTôi vốn là một tên lừa đảo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-nay-kho-xoi>

1. Chương 1: Tình Cờ Gặp Gỡ Rất Lãng Mạn

Ngoài cửa sổ có mấy cành hoa hải đường đỏ rực, xa gần có hoa lê trắng như tuyết trải khắp khe núi, tôi cầm lên một quyển thơ, dựa người vào tay vịn rồi giả bộ phân tích, gió thổi tới, trang sách bay bay, quần áo màu trắng cũng tung bay.

Cảnh giai nhân tựa vào tay vịn đọc sách đẹp như thế khiến các tiểu hòa thượng trong chùa ngẩn ngơ cả người.

Tên hòa thượng đang xem tranh xuân cung đồ* cạnh tôi nói: “Nghe nói tri phủ mới nhậm chức rất nhiều

mười mô, mới có hơn chục ngày mà đã bắt được thủ lĩnh bọn cướp trên núi Tây Nguyên rồi, liệu tiểu thư có nên đóng cửa nghỉ ngơi không hành nghề nữa?”

* Sách ảnh về chuyện phòng the ngày xưa

Tôi che miệng cười: “Sợ gì hần, mấy kẻ kia đều là tình nguyện cho tôi tiền mà.”

Đang nói chuyện thì Thúy Hoa hối hả chạy vào từ sân trước: “Bà chủ, bà chủ! Có hàng! Lần này là hàng xịn!”

Tôi lườm cô ấy một cái, nói nhẹ nhàng: “Em gọi tôi là gì?”

“Ấy!” Cô ta vội giấu vẻ lừa đảo đi, bắt đầu giả vờ: “Tiểu thư, có khách quý đến thăm, lại là một thư sinh đường xa lên kinh dự thi...” Mặt cô ta vẫn không giấu nổi sự phấn khích, ánh mắt long lanh phát sáng: “Thư sinh này còn rất đẹp trai! Lại thêm nhiều tiền!”

Mắt tôi cũng sáng ngời, xoay người phi thân bay về phòng!

Tôi là kẻ lừa đảo có thâm niên trong giang hồ, nằm vùng trong Phổ Đà tự, chuyên lừa gạt những kẻ háo sắc lắm tiền. Nếu có “hàng” xuất hiện thì bà chủ nhà nghỉ dưới núi sẽ dẫn hàng này lên Phổ Đà tự, sau đó Thúy Hoa và hòa thượng sẽ phối hợp với tôi để hành nghề...

Tôi ngồi trang điểm cẩn thận trước bàn, Thúy Hoa nói: “Tiểu thư cài hoa trắng làm gì vậy?”

Tôi vuốt ve bông hoa một cách yếu điệu: “Tiểu thư đây tên Lý Viện Viện, phụ thân vừa mới qua đời, không cài hoa trắng thì cài cái gì?”

Cô ấy: “...”

Lý Viện Viện là con gái của Lý thừa tướng triều trước, không lâu về trước, cô ta và mẫu thân vừa đưa linh cữu của phụ thân về quê hương, ở tạm trong Phổ Đà tự. Vì vậy gần đây tôi toàn mạo danh cô để dụ dỗ các thư sinh, lừa tiền lừa đồ ăn, các thư sinh vừa nghe danh tôi là con gái của thừa tướng thì cảm thấy mình gặp được người quyền quý, tiền đi đường còn bao nhiêu sẽ dồn hết vào tôi. Tháng này tôi thu nhập khá cao!

Tôi cầm cái khăn tay vuông, đứng ở nơi bắt mắt nhất của Phổ Đà tự, giả vờ rơi nước mắt. Lòng nghĩ nếu như có kẻ háo sắc đi qua thấy cảnh này thì chắc chắn sẽ đến an ủi tôi một hồi.

Nào ngờ Thúy Hoa lại chạy đến: “Tiểu thư, không hay rồi! Kẻ địch tới! Chạy mau!”

“Kẻ địch” là từ chỉ những người ngày xưa tôi lừa lại quay lại tìm tôi. Chuyện kiểu này thì thoảng cũng xảy ra, thông thường thì bà chủ nhà trọ dưới núi sẽ giữ hần lại, nói rằng tôi đã rời khỏi tự, hoặc là tôi đã chết từ lâu...

Thúy Hoa nói: “Hần nghe kể tiểu thư chết nên vô cùng đau lòng, muốn thăm lại chốn cũ, tưởng nhớ người đã mất.”

Đối diện với kiểu người trọng tình trọng nghĩa này tôi chỉ đành tặng hần ba chữ: Dai như đĩa.

Tôi chạy ngay lập tức, chạy thẳng một mạch đến cửa sau tự, bỗng gặp một người đứng dưới cây hoa lê, nhìn tôi cười mà như không...

Người này có ánh mắt đào hoa khiến hồn xiêu phách lạc, da trắng như tuyết, anh tuấn khôi ngô, mày cong như trăng lưỡi liềm, dáng đứng thẳng tắp. Tôi từng gặp vô số người, nhưng đây là người đầu tiên tôi thấy đẹp tới vậy. Hoàn hồn lại, để ý thấy cái quạt vẽ hình non nước, từ thếp bằng ngọc mạ vàng mà hần đang cầm kia quả là hàng xịn, một cái đáng giá ngàn vàng, tên này đúng là nhà giàu!

Tôi đứng tại chỗ ngẩn người, hần cười duyên với tôi: “Hòa thượng nói có một vị nữ thí chủ ở đây báo hiếu...” Hần chỉ vào bông hoa trắng cài trên tóc tôi: “Cô nương là Lý Viện Viện sao?”

Tôi giật mình, hấp tấp vái chào hần rồi vội vàng vàng chạy về ngọn núi đằng sau...

2. Chương 2: Dẫn Nhầm “hàng” Rồi!

Tôi gặp rất nhiều người, có hàng tốt hàng kém, có hàng có tiền có hàng không, vì vậy tôi vừa nhìn đã nhận ra ngay. Tôi có hai quy tắc, một là không lừa người thật thà mà trọng tình trọng nghĩa, hai là không lừa người còn mưu mô, lừa lớt, đẹp đẽ hơn cả tôi! Một nụ cười, một cái nhú mày của vị công tử ban nãy đẹp tuyệt vời, lừa lớt hơn tôi nhiều, quả thật không nằm trong phạm vi tôi kinh doanh! Hôm nay bà chủ dẫn nhầm “hàng” rồi!

Tôi lại chạy một mạch đến rừng cây đấng sau núi, bỗng dưng có một tia sét đánh ầm xuống, trời mưa to, hạt mưa rơi lộp độp. Tôi không mang ô, chỉ đành chạy đi trú tạm dưới gốc cây tán lá rậm rạp.

Đầu xuân trời hơi lạnh, mưa làm ướt hết quần áo, tôi lạnh đến mức run lập cập, chảy cả nước mũi, khăn tay thì không biết rơi ở đâu rồi. Nhìn xung quanh không thấy có người, tôi bèn lấy tay xì nước mũi, xong bôi lên cành cây khô. Vừa ngẩng đầu lên, chẳng ngờ thấy ngay tên thư sinh ban nãy!

Tôi ! Ngón tay cũng dính luôn vào cành cây!

Không biết tên thư sinh đó đến từ lúc nào, hắn cầm một cái ô giấy màu trắng, đứng trên cành cây nghiêng nghiêng bên trên, nhìn tôi chăm chú, tóc đen nhánh phất phơ, áo trắng không nhiễm chút bẩn...

Tôi ngượng ngùng nở nụ cười, hắn giơ ra một chiếc khăn tay một cách tự nhiên, nói: “Lý tiểu thư, lúc nãy cô chạy nhanh quá nên làm rơi!”

Tôi: “...”

Hắn phi thân bay nghiêng xuống mặt đất, ô xoay tròn, hạt mưa bay tản ra, tư thế như thần tiên, tay áo phất phơ, trông vô cùng thanh thoát!

Tôi nhìn mà ngẩn người! Thằng nhóc này hóa ra biết võ công! Đúng là không phải loại chỉ biết ăn chơi!

“Tại hạ là Cố Hoa, quê quán Tây Lạc, lần này lên kinh dự thi nên ở tạm trong tự.” Hắn mang ô đến che cho tôi rất tự nhiên.

Tôi lấy lại tinh thần, nghĩ kỹ, hình như tên Cố Hoa này quen quen?

Hắn nhìn nhìn dáng vẻ ướt sũng nước mưa của tôi, hỏi: “Vì sao tiểu thư phải trốn tại hạ? Dù bị ướt mưa cũng không về tự?”

Tôi lấp ba lấp bắp: “Không phải tiểu nữ trốn công tử... là vì.. tiểu nữ lạc đường...”

“Ồ...” Hắn ngừng một lát, bước đến gần một bước: “Nhưng rõ ràng vừa nãy tiểu thư thấy tại hạ liền chạy mất, liệu có phải trước kia tại hạ từng đắc tội với tiểu thư?”

Tôi nhanh chóng lắc đầu: “Không, không phải, là tiểu nữ đang gặp vài chuyện buồn, muốn chạy ra sau núi cho yên tĩnh.”

Hắn ừ nhẹ một tiếng, chẳng biết có tin không, chỉ hỏi: “Chuyện buồn gì? Nói ra có tiện không?”

Tôi: “...”

Phần lớn kẻ phong lưu đều có bệnh chung: yêu chính mình, tự tin, tự coi là thân thiết, giống như vị công tử này, vừa gặp tôi một lần mà hắn đã cho rằng quan hệ giữa tôi và hắn đã đến mức độ có thể dốc bầu tâm sự.

Tôi cười nhẹ nhàng rồi lùi về sau, kéo giãn khoảng cách với hắn, hắn bất ngờ kéo vai tôi, bắt tôi đứng dưới tán ô: “Cơ thể tiểu thư yếu ớt, nếu dầm mưa sẽ bị lạnh...”

Tôi: “...”

Nếu như là các cô nương bình thường, thấy hành động ầm áp này, nghe giọng nói dịu dàng này, chắc chắn tim sẽ đập loạn, rồi không biết nên làm gì...

Tôi cũng hoảng hốt không biết nên làm sao, mặt đỏ tai hồng, lòng thầm nhủ thôi tên này chấm tôi rồi, nếu hắn đã tự chạy đến cửa mạc tôi lừa thì lần này tôi đành phá quy tắc, lừa hắn vậy, xem ai ăn ai!

3. Chương 3: Nhiều Lần Bất Nghĩa Gặp Báo Ứng

Tiếng mưa rào rào, chúng tôi đi về dọc theo đường cũ, mưa cứ gõ lộp độp lên ô, màn mưa che phủ cả thế giới bên ngoài, chỉ có tôi vờn hắt bước đi dưới tán ô.

Tôi nói: “Nói ra sợ là công tử chê cười... gia mẫu định gả tiểu nữ cho người tiểu nữ không thích, lòng tiểu nữ thấy tủi thân nên mới chạy đi...” Từ lời tôi nói có thể thấy tôi là một cô nương có cá tính, không chịu gò bó dưới tư tưởng phong kiến, hướng tới cuộc sống tự do yêu đương, tự quyết định hôn ước của mình... mà kiểu cô nương này mười phần thì tới chín phần (90%) là kiểu các thư sinh phong lưu thích.

Hắn hơi ngạc nhiên: “Tiểu thư có người trong lòng rồi?”

Tôi lắc đầu: “Tiểu nữ nguyện một lòng với một người tới khi già, không chia ly. Nhưng gia mẫu lại muốn gả tiểu nữ cho kẻ háo sắc, cả ngày trăng hoa.” Ý là tuy tôi có cá tính, nhưng vẫn là một cô nương trọng tình nghĩa, ghét kẻ chơi bời không chung thủy.

Hắn khẽ nhún mày: “Lão phu nhân không biết tính xấu của người kia sao?”

Tôi ủ rũ đáp: “Gia mẫu chỉ nói đó là lời đồn cả... Tiểu nữ không thể bắt hiểu, chỉ đành nghe theo lời cha mẹ...”

Hắn lắc đầu liên hồi: “Không thể nói như vậy, bắt hiểu có ba loại, hứa theo cha mẹ để cha mẹ mắc vào chỗ bất nghĩa, vậy mới là bất hiểu. Nếu chuyện kết hôn này không phải ý cô nương muốn, sau đó khiến cô mâu thuẫn với lão phu nhân, gia đình không hòa thuận, cả ngày không yên, vậy ngược lại tội bất hiểu càng nặng.”

Tôi hơi ngẩn ra, hắn nói đâu ra đấy, đúng là không giống loại chơi bời lêu lổng suốt ngày dụ dỗ các thiếu nữ.

Hắn an ủi tôi: “Nhất định lão phu nhân mong muốn tiểu thư có một nơi yên ổn để dựa vào, tiểu thư bàn bạc lại với lão phu nhân xem sao.”

Tôi gật đầu đồng ý, thầm nghĩ giả như không bàn bạc được thì xui hắn mang tôi trốn, nửa đường bày ra vài chiêu cuỗm lấy tiền của hắn là xong!

Tôi không kìm được mà mím môi, một cơn gió lạnh thổi vào người khiến tôi hắt xì hai cái. Cố Hoa dừng bước, nhìn quần áo đã ướt sũng của tôi thì bèn cởi áo ngoài của hắn ra khoác lên người tôi: “Lạnh lắm hả?”

Tôi đỏ mặt, cúi đầu, vẫn giữ kiểu rụt rè được dạy bảo của các tiểu thư khuê các từ đầu tới cuối.

Hắn ngẩng đầu nhìn đường núi: “Chỗ này cách tự còn một đoạn đường nữa, nếu tiểu thư không để ý thì tại hạ ôm tiểu thư bay lên đó?”

Tôi đang ngơ ngác thì hắn đã đặt chiếc ô vào tay tôi, rồi một tay ôm eo, một tay vòng ngang ôm vai tôi, nhảy lên một cái rồi cứ thế bay...

Nước mưa như hạt trân châu trong suốt rơi lên mặt tôi, Cố Hoa như con chim yến trong làn mưa, nhẹ nhàng đáp lên nhánh cây rồi đi về hướng ngôi tự ở lưng chừng núi. Hạt mưa bay tán loạn, ô giấy bị gió thổi phát ra tiếng ào ào.

“Hắt xì!!” Tôi nằm trên giường, nước mũi chảy liên tục. Đầu tiên là bị dính mưa rồi ướt sũng, sau lại bị khả năng khinh công cao siêu của Cố Hoa dọa hết hồn, tôi liền sốt cao không dứt, vô cùng khó chịu...

Thậm chí ở chỗ cả Thúy Hoa và hòa thượng đều không có ở tự, không biết “kẻ địch” kia đã đi chưa, tôi cũng không dám đến phòng bếp nấu nước để tắm, tóc tai bị ướt đến giờ vẫn chưa khô.

“Lý tiểu thư?” Đột nhiên Cố Hoa gõ cửa: “Tại hạ vừa đun cho tiểu thư bát nước gừng, tiểu thư mau uống để tan đi cái lạnh.”

Tôi thầm ngạc nhiên, do hần đã đoán được tôi không có người hầu hạ hay hần cho rằng tiểu thư khuê các như tôi sẽ mở cửa cho người đàn ông vừa mới quen?

Tôi giả giọng như giọng Thúy Hoa: “Cám ơn công tử, tiểu thư nhà tôi vừa uống nước gừng, đang đi ngủ rồi. Tiểu thư nói công tử cũng dính mưa nên tự mình uống đi.”

Tôi vừa nói xong thì cửa kéo ka kéo kẹt rồi mở ra...

Tôi: “...”

Hần thấy tư thế gân cổ lên để giả giọng của tôi thì không nhịn được cười: “Lúc tiểu thư chạy đi thì a hoàn và người hầu đều đã đi khỏi tự để tìm cô rồi, nếu không thì sao tại hạ tìm thấy cô ở sau núi được.”

Tôi: “...”

Hần bê bát nước gừng đến trước mặt tôi, thấy mặt tôi nóng đến đỏ bừng thì ngạc nhiên hỏi: “Tiểu thư sốt rồi à?” Nói xong thì giờ tay lên sờ trán tôi...

“Không, không, sốt nhẹ thôi, ngủ giấc là khỏe...”

Hần không nhịn được cười: “Tôi đi tìm đại phu cho cô nương.”

“Ấy... Không cần đâu, ngoài kia trời mưa to, đại phu sẽ không đi tới.”

Hần hỏi: “Sao tiểu thư biết đại phu sẽ không tới?”

Tôi ngớ ra, hấp tấp quá quên mất tôi vẫn đang giả làm Lý Viện Viện, cô ta mới ở tạm trong Phổ Đà tự thì sao biết đại phu ở gần đây sẽ không đến?

Tôi vội vàng ho một cái: “Là... Là do mưa to quá, chắc chắn đường núi sẽ khó đi...”

Hần cười mà như không, lại hỏi: “Lão phu nhân đâu? Người không ở trong phòng sao?”

Tôi ho càng mạnh hơn: “Giờ... giờ này gia mẫu đã đi ngủ rồi, tiểu nữ không muốn khiến người lo lắng.”

Cổ Hoa “ồ” một tiếng, cuối cùng không cố hỏi nữa, để yên tôi uống nước gừng.

Tôi cứ luôn cảm giác được có gì đó không đúng, hần nói hần thấy a hoàn và người hầu đều chạy đi tìm tôi, nhưng vì sao hần không nói cho bọn họ biết là tôi ở sau núi?

Mà tôi cũng thường chạy khỏi tự để trốn kẻ địch, Thúy Hoa cùng hòa thượng không cần thiết phải tìm tôi lâu thế mà vẫn chưa về...

Cổ Hoa cầm lấy cái bát tôi đã uống hết, nói một cách tự nhiên: “Tiểu thư nằm nghỉ lát đi, sốt cao thế này mà không có người chăm sóc thì làm sao được? Tại hạ ở lại đây chăm sóc tiểu thư vậy.”

Tôi: “...”

Tôi càng ngẫm càng thấy không đúng, nhưng bên ngoài trời cứ mưa to mãi không ngừng, cơ thể tôi còn đang sốt cao, mê man chẳng còn chút sức nữa.

Cổ Hoa hỏi tôi: “Tiểu thư đã ở đây mấy ngày liệu có từng thấy một vị cô nương xinh đẹp mặc quần áo màu xanh?”

Tôi đáp yếu ớt một tiếng “không”.

Hần lại nói: “Sát vách tại hạ có một vị họ Đỗ, huynh ấy nói năm trước lúc lên kinh đi thi đã coi vị cô nương áo xanh ở đây là tri kỷ. Đã hai năm qua rồi nhưng huynh ấy vẫn nhớ vị cô nương đó đến mức lâm bệnh, vẫn muốn gặp lại, nhưng vị hòa thượng trong tự nói là cô nương ấy chết rồi?”

Lòng tôi chùng xuống, biết chỗ nào không đúng rồi. Vị Đỗ kia chẳng phải là “kẻ địch” mà Thúy Hoa nhắc đến sao?

Kẻ địch bị tôi lừa rồi về tìm lại tôi có ba loại:

1. Đường đời cô đơn, muốn tìm tôi nối lại duyên xưa.

2. Bỗng chợt hồi hận số tiền hẩn cho tôi, muốn lấy lại tiền.

3. Có chút lương tâm, lo tôi vẫn ở đây đợi hẩn, đến báo với tôi một tiếng hẩn đã yên bề gia thất.

Tôi sợ mấy người này có thể là người quan phủ phái tới để làm chứng rồi bắt tôi, vì vậy xưa nay đều không gặp, nói dối rằng tôi chết rồi, có chuyện thì cứ thấp hươg.

Tôi bình tĩnh lại, không hoang mang nữa, tỏ vẻ tiếc nuối: “Ai... Người có tình lại không thể làm người thân, cách trở đất trời, thật là đáng tiếc.”

Cổ Hoa cũng thương xót một hồi, nhưng lại nói: “Vị Đỗ kia lại không tin lời hòa thượng, cảm giác rằng cô nương đó vẫn còn sống, cứ cố chấp ở lại đợi cô ấy xuất hiện...”

Hóa ra vấn đề ở chỗ này! Vậy thì tôi càng không thể trở lại tự được! Chắc chắn Thúy Hoa đã để lại ám hiệu ở cửa sau tự, nhưng mà lúc Cổ Hoa đưa tôi bay về lại vào cửa trước!

Cổ Hoa ngừng một lát rồi ra vẻ huyền bí: “Huynh ấy nói cô nương đó không phải người thường, sẽ không chết dễ dàng!”

Tôi ôm cái gáy nóng rực, không thể nói được gì. Năm đó vị Đỗ này lòng dạ lương thiện, trung hậu chính trực làm lương tâm của tôi trời lên, không lừa chút tiền nào của hẩn mà ngược lại còn bịa rằng tôi là con rắn xanh ở sau núi. Ai ngờ hẩn không sợ, còn muốn làm bạn với tôi! Hai năm nay hẩn bắt vô âm tín, sao lần này lại đến chứ!

Cổ Hoa tiếp tục nói: “Hòa thượng nói ông ấy tự tay an táng vị cô nương đó, huynh ấy vẫn không tin, khẳng khẳng muốn đi bái tế cô, nhưng chiều nay hòa thượng đi ra ngoài liền đi luôn chưa thấy về.”

Tôi: “...”

4. Chương 4: Báo Mộng

Không được! Cứ tiếp tục thế này sẽ bị lộ mất!

Sau khi mưa ngớt thì tôi giả vờ mình vẫn còn ốm rất nặng, nhờ Cổ Hoa đi tìm đại phu. Chờ hẩn đi xa rồi tôi liền chạy tới phật đường tìm hòa thượng, quả nhiên không thấy hẩn, nhưng hẩn có để lại cho tôi một mảnh giấy trong lư hươg: “Em yêu, mau đi xây mồ cho mình ở sau núi đi!”

Tôi: “...”

Cũng là do tôi lừa đảo quá nhiều nên bị báo ứng, còn sống nhưng vẫn phải tự làm mộ cho chính mình...

Tôi cầm thanh gỗ to và cái cuốc ra sau núi tìm mộ, một tập tục ở đây là sau khi chết một năm mới lập bia vì vậy đằng sau núi có mấy đồng đất còn chưa có bia. Tôi chọn lấy một đồng đẹp mắt rồi cầm thanh gỗ xuống, trên đó khắc... khắc gì được nhỉ?

Lừa quá nhiều người, tên giả cũng có nhiều, tôi quên mất tiêu năm đó tôi lấy tên gì rồi!

Tôi cứ ôm thanh gỗ khắc chữ, lẩm bẩm: “Xin chủ ngôi mộ đừng trách, tôi mượn một lát, chỉ một lần này thôi.”

Đột nhiên có giọng đàn ông từ trên trời rơi xuống: “Lý tiểu thư?”

Nửa đêm canh ba, rừng tối tăm rậm rạp, tôi sợ đến mức suýt nữa ngã luôn lên nắm mồ, Cổ Hoa bay từ trên cây xuống y như ma, thấy cái tên trên thanh gỗ thì hỏi: “Linh xà đại tiên? Không phải tiểu thư đang ốm nặng à? Ở đây làm gì vậy?”

Tôi gần như ho như bị bệnh lao, nhanh nhẹn đáp: “Vừa... vừa này lúc tiểu nữ đang hôn mê có một vị cô nương áo xanh báo mộng, bảo là cô ấy đã chết hơn một năm nay nhưng không ai lập bia cho, khiến cô không

thể siêu sinh. Tiểu nữ đành nghe theo lời dặn của cô ấy mà đi làm cái bìa, rồi bệnh của tiểu nữ sẽ khỏi...”
Tôi tự khâm phục sự nhanh trí của bản thân, thật đáng khen!

Đôi mắt phượng của Cố Hoa liếc nhìn tôi, rồi lại nhìn thanh gỗ, hần duỗi bàn tay thon dài ra: “Tay tiểu thư yếu ớt, chi bằng để tại hạ khắc cho.”

Tôi: “...”

“Khắc gì đây?”

“À... ”Linh xà đại tiên chi mộ” là được.”

Hần cười đến mức mắt mày giãn cả ra, cũng không coi tôi là bị xà yêu nhập, chỉ coi dao như cái bút rồi ung dung khắc những chữ còn thiếu lên...

5. Chương 5: Dê Vào Miệng Cọp

Tôi đã sốt từ trước, lại ở trong rừng một hồi, cuối cùng lại càng sốt cao hơn, cả người đau nhức, cổ học khô rất như sắp bốc khói, tôi trùm chăn thở nặng nề, đầu óc bắt đầu mê man, lúc thì mơ thấy Thúy Hoa chạy tới báo cho tôi nha môn phái người đến bắt, lúc thì mơ thấy bóng dáng vị Đỗ kia đứng thối một khúc tiêu cô đơn trước mộ tôi, rồi lại mơ về hồi nhỏ, mẫu thân ôm tôi đang ốm nặng vào lòng, nước mắt lã chã, sợ tôi sống không được...

Bỗng nhiên có một đôi tay mát lạnh mà mượt mà đặt lên trán tôi, tôi vội bắt lấy, ngón tay thon dài y như tay mẫu thân, giọng mẫu thân ngồi đầu giường gọi tôi nhẹ nhàng, ánh nến ảm đạm không chiếu rõ được khuôn mặt người.

Người kinh ngạc: “Sao lại nóng thế này! Phải đi tìm đại phu...”

Tôi mơ màng đáp: “Không cần đâu, đừng phí tiền.”

Đối phương cứng đờ, một tay còn lại vuốt khuôn mặt nóng bừng của tôi, những đầu ngón tay lạnh lạnh đó làm tôi thấy thật là thoải mái...

“Đúng là sốt đến chẳng biết gì nữa rồi, tiền quan trọng hay là mạng quan trọng?”

“Tiền quan trọng, rất quan trọng...” Tôi nhớ lại lúc tôi mười tuổi, mẫu thân chịu khổ qua đời rồi mà, nhất định là đang nằm mơ. Tôi bắt đầu khóc hu hu: “Nếu có tiền thì mẫu thân đã không chết... Chúng ta nợ đại phu nhiều tiền thế, đại phu sẽ không tới cứu con đâu...”

Đối phương vẫn cứng đờ người, nhưng không lên tiếng.

Cứ mê man rồi tôi lại ngủ mất, mơ thấy vườn đầy hoa lê, hương thơm thanh thanh bao phủ. Hồi bé tôi ngồi trên đùi mẫu thân học chữ, phụ thân trở về trong vinh quang, ông mặc quần áo gấm hoa đứng dưới gốc hoa lê gọi tên mẫu thân...

Nhưng chỉ là một giấc mơ, vĩnh viễn không thể thành sự thật.

Thế rồi giấc mơ của tôi nhanh chóng thay đổi thành Cố Hoa mặc áo gấm hoa đứng dưới gốc hoa lê, tay phe phẩy cái quạt, cười lả lướt với tôi: “Tiểu nương tử, chạy đi đâu, vào bát của ta đi...”

Tôi: “...”

Ngủ rồi tỉnh, tỉnh lại ngủ, uống thuốc xong toàn thân ra đầy mồ hôi, chăn và quần áo đều ướt, cũng không biết ai thay đồ cho tôi, tôi cứ ngủ như vậy đến chiều ngày hôm sau...

Bên cạnh Cố Hoa có thêm một a hoàn, a hoàn hầu hạ tôi tắm rửa thay quần áo, chỉ là không hề nói đến chuyện Thúy Hoa và hòa thượng vẫn chưa về. Tôi càng ngày càng thấy kỳ quái, tranh thủ lúc a hoàn đi

đun thuốc cho tôi, tôi liền cấp tốc mặc quần áo chạy khỏi phòng, quả nhiên thấy có một cành hoa đào bị gió mưa làm tả tơi, cắm trên thanh ngang của cửa sau tự...

Hoa đào nghĩa là “chạy”*, Thúy Hoa đã để lại ám hiệu cho tôi! Tôi chẳng kịp nghĩ nhiều, vội vàng chạy trốn xuống núi...

* Hai từ cùng âm khác nghĩa

Đêm đen kịt, khu rừng yên tĩnh, ánh trăng mờ mờ, tôi mới chạy tới chân núi thì thấy có một bóng đen đứng trên cây to, tà áo phên phật, tóc đen bay tán loạn.

Cố Hoa? Thăng cha này là khi à? Còn biết trèo cả cây?

Cố Hoa phe phẩy cái quạt ngọc: “Bệnh tiểu thư khỏi nhanh thế? Tiểu thư định đi đâu đây?”

Tôi cố gắng trấn tĩnh: “Đào hôn! Gia mẫu không nghe tiểu nữ khóc lóc, cứ ép tiểu nữ lấy chồng.”

Hắn “ồ” một tiếng: “Tiểu thư cần gì phải khổ thế này, trời tối đường trơn, trong rừng còn có thú hoang, bệnh còn chưa khỏi hẳn không nên để mất sức. Cứ đi mà không từ biệt thế này sợ là lão phu nhân sẽ vô cùng lo lắng...” Hắn nói luôn một tràng, xong chuyển đề tài: “Hay là tại hạ đi nói chuyện với lão phu nhân?”

“Hả? Công tử nói gì cơ?”

Đôi mắt phượng của hắn lấp lánh như sao sáng trên trời: “Tại hạ muốn nói mình và tiểu thư đôi bên đều có tình, có ý bên nhau suốt đời, hy vọng phu nhân tác thành.”

Tôi ngạc nhiên đến ngớ người: “Công tử nói đùa rồi, hôn nhân đại sự chứ đâu phải trò đùa...”

“Không đùa.”

Hắn vừa đưa tôi về vừa giải thích: “Phụ thân tại hạ là Lễ bộ thượng thư, môn đăng hộ đối với nhà tiểu thư. Có điều mẫu thân mất sớm, tại hạ chưa có công danh nên nếu tiểu thư không chê thì tại hạ xin quyết định chuyện hôn nhân này trước, cũng tránh được chuyện kia, được không?”

Tôi không thể không cảm thán, hắn đúng là chuyên gia của đám tán gái! Tiện tay cũng vợ được một mớ thiếu nữ! Phụ thân hắn là quan to, để lại một đồng tiền, mẫu thân mất sớm thì sẽ không có mẹ chồng quản thúc, một quý công tử như vậy thì chị em thiếu nữ có điên đâu mà không nhảy vào!

Hàiii, kỳ quái! Lễ bộ thượng thư? Cố Hoa? Đầu tôi ầm một tiếng, Cố Hoa chẳng phải là Cố đại nhân tri phủ mới của nơi này sao?

Xong đời rồi! Chân tôi như được bôi thêm dầu vậy, vội vàng chạy thẳng vào trong rừng...

Thế nào ngay lần đầu tiên hắn gặp tôi đã hỏi “Cô nương có phải là Lý Viện Viện?” Chắc chắn hắn được nha môn phái tới tìm chúng cứ bắt tôi! Ôi ôi!

Tôi chạy bạt mạng vào sâu trong rừng, bất chợt có một bóng đen ngay đằng trước, xuất hiện trước mặt tôi: “Thu Cúc?”

Lúc này tôi mới nhớ ra, năm đó lúc tôi giả danh tôi đã lấy cái tên này - Thu Cúc, bóng người kia không ngờ là tên họ Đỗ trọng tình trọng nghĩa!

Đúng là nhà đột gặp mưa đêm! Trước mặt là họ Đỗ, sau lưng là Cố đại nhân, lần này tôi chết chắc rồi!

Tên họ Đỗ gân cổ: “Thu Cúc, ta biết là nàng, ta đỡ Vô trạng nguyên rồi, bị triều đình phái ra biên cương đánh giặc. Hai năm nay ta viết thư cho nàng sao nàng không trả lời? Lần này ta cố ý tới tìm nàng, vì sao nàng không gặp ta?”

Ngày đó thấy hắn chính trực thì tôi cũng xem hắn là bạn, rồi cứ như gần như xa với hắn, sợ là làm hắn nuôi hy vọng với tôi rồi.

Hắn tiếp tục nói: “Dù nàng là người hay là yêu quái thì ta vẫn muốn ở bên nàng! Nàng cho ta một cơ hội được không?” Trong giọng nói của hắn có sự chân thành, có sự tha thiết, lại còn kích động kể lại những chuyện nhập nhằng ngày xưa mà tôi đã quên từ lâu: “Còn nhớ chúng ta từng đàn một khúc không? Còn nhớ đêm trăng đó chúng ta từng uống rượu hát vang không? Còn nhớ...”

Hắn bị lây Cổ Hoa à? Trong lúc nguy hiểm này tôi thông minh đột xuất, kéo tóc che đi nửa mặt, vạt áo bay bay trong gió, tự biên tự diễn thành một con ma si tình...

“Chàng Đỗ à, thiếp đã chết thật rồi, chàng đừng nhớ đến thiếp nữa, người và quỷ không thể bên nhau...” Sau đó tôi ngâm một câu thơ: “Xa từ ấy, nhớ khôn cùng. Bao phen hồn mộng được tương phùng.” Sau đó lại nói như khóc như than: “Cố gắng ăn cơm, đừng nhớ đến thiếp, đất trời bao la, chia lìa với chàng, xin hẹn kiếp sau...”

Đúng lúc tôi định giả ma biến mất thì đối phương đốt một quyển sách...

Dưới ánh lửa lập lòe, mặt mày trắng trẻo đến ma mị, tên này làm gì phải tên họ Đỗ, rõ ràng là Cổ Hoa!

“Cứu mạng!”

Cổ Hoa đập mạnh một cái... Tôi ngã người xuống đất.

6. Chương 6: Tôi Không Tin Tình Yêu

Không ai cứu tôi cả, tôi bị giải tới nha môn...

Hóa ra Cổ Hoa là bạn thân của họ Đỗ, hắn nghe nói ở Phổ Đà tự có một cô nương lấy tên Lý Viện Viện để dụ dỗ đàn ông, thế là đích thân đến tìm chứng cứ bắt tôi.

Khi không cần giả bộ làm thư sinh phong lưu nữa thì Cổ Hoa có sự uy nghiêm như hàng ngũ quan lại lão gia, ngồi ở chỗ cao cao kia thăm vấn tôi: “Đỗ trạng nguyên nói người được Phật Tổ niệm chú, nếu trong thời gian tu hành có thể gặp được một người không chê người là yêu quái, vẫn đồng ý lấy người thì người sẽ tu thành chính quả?” Cuối cùng khoe miệng hắn cũng có vẻ giễu cợt như tôi bị dở hơi...

Tôi thề xấu hổ, lúc đó đầu đầy bã đậu mới nghĩ ra chuyện xà tinh* mà đi lừa người.

* Yêu quái rắn

Cổ Hoa nói: “Lần này Đỗ thư sinh đồng ý lấy người, sao người còn bỏ chạy?”

Khóe mắt tôi giật giật, rõ ràng là kẻ của hắn, được chưa.

Hắn không cười nữa, bắt đầu nghiêm túc và lạnh lùng: “Bản quan xem các vụ án chưa được phá mấy năm gần đây, trong đó có ba vụ nói rằng ở Phổ Đà tự có nữ tử dùng sắc đẹp lừa tiền, chỉ là những kẻ bị lừa lại cam tâm tình nguyện đưa tiền, lại sợ gia đình và vợ trách cứ nên không dám ra làm chứng. Quan phủ không tìm được chứng cứ nên cũng không đi bắt được.” Mắt hoa đào của hắn nhú lại, lóe lên một tia sáng lạnh băng: “Xà linh đại tiên - người này có phải là người?”

Tôi: “...”

Tôi bắt đầu giãi chết: “Tiểu nữ không biết, quả thật là không biết! Tiểu nữ chỉ muốn tìm người nào đồng ý lấy tiểu nữ mà thôi, xưa nay chưa từng lừa tiền ai, nếu không tin đại nhân cứ hỏi bạn tốt của ngài là Đỗ trạng nguyên ấy!”

Hắn cười ha ha: “Người đang tự nhận mình là xà tinh?”

Tôi: “...”

Biết rõ tên Cổ Hoa này không phải là tên dễ lừa, tôi đành che mặt khóc to: “Đại nhân tha mạng, tiểu nữ quả là không biết như thế là phạm tội, tiểu nữ thật sự chỉ muốn tìm một người không chê thân phận nghèo khổ của mình, sau khi có được công danh thì quay về lấy tiểu nữ, nhưng đã qua nhiều năm mà không hề có ai đồng ý cả...”

“Lúc đầu tiểu nữ cũng là con gái của người làm quan, mẫu thân dốc hết tiền của để phụ thân thi cử thành danh, sau khi phụ thân thi đỗ lại đi lấy con gái của đại thần trong triều, không nhớ tới mẫu thân nữa. Mẫu

thân chưa gả chồng đã mang thai, bị người nhà đuổi đi lang bạt tứ phương, uất ức mà chết. Tiểu nữ không nơi nương tựa, lớn lên ở trong tự, luôn mơ tưởng rằng trên thế gian này vẫn còn người trọng tình nghĩa...”

“Nhưng hết năm này qua năm khác, năm nào cũng có người thương, nhưng năm nào cũng không có thư gửi về. Sao đàn ông lại bạc tình đến vậy, có mới quên cũ, ham mê quyền quý, được voi đòi tiên, vong ân phụ nghĩa...”

Tôi khóc lóc thảm thiết, vô cùng tuyệt vọng, lòng nhớ đến mẫu thân số khổ, vì phụ thân mà đau buồn cả đời, lúc chết người gầy nhom da vàng vọt, quần áo rách nát, còn phụ thân thì ăn ngon mặc đẹp, ôm ấp con gái đại thần, kẻ bạc tình máu lạnh được hưởng niềm vui và sự ấm áp.

Đúng vậy, tôi có một tuổi thơ buồn, cái nhìn với cuộc đời cũng không còn tươi đẹp, tâm lý cực kỳ điên loạn. Tôi chỉ lừa tiền tài của những kẻ háo sắc nhằm thỏa mãn ý muốn báo thù của tôi...

7. Chương 7: Hay Là Thử Một Chút?

Thúy Hoa kiến nghị với tôi một chiêu: “Ánh mắt tri phủ đại nhân nhìn tiểu thư không bình thường, chỉ bằng tiểu thư tranh thủ lúc này, dùng mỹ nhân kế đi dụ dỗ, nói không chừng đại nhân sẽ thả chúng ta ra!”

Vì vậy tôi đi cầu kiến Cố Hoa với cặp mắt sưng vù vì khóc. Gió đông thổi những tán liễu mềm mại rủ xuống bay lên, từng dải liễu như đa tình quấn lấy những cánh hoa đào rụng xuống. Cố Hoa mặc một bộ quần áo hoa văn trúc thêu hình hoa lê, đi đến với dáng thẳng tắp...

Cố Hoa nói: “Tiểu thư có biết tên họ của lệnh tôn? Nếu không thì làm sao bản quan có thể chứng minh rằng lời tối qua của tiểu thư là thật? Hay là giả?”

Tôi im lặng, lúc lâm chung mẫu thân vẫn còn nghĩ cho phụ thân, không cho tôi đi làm loạn lên, khuyên tôi nên tha thứ và đến nương nhờ ông. Tôi đủ thông minh, không đi tìm, một năm sau phụ thân bị người ta gài bẫy rồi bị kết tội, giáng chức tới Kinh châu, không lâu sau ốm nặng mà qua đời.

Tôi thành thật bẩm báo tri phủ đại nhân, hắn ngạc nhiên chờ người. Vì phụ thân tôi chính là Đổng đại nhân Lại bộ thượng thư triều trước, mà con của ông là Đổng trạng nguyên hai năm trước từng ở tạm trong Phủ Đà tự. Ngày nay Đổng trạng nguyên kia đã là đại nguyên soái nắm quyền điều binh!

“Không giấu gì đại nhân, ngày nhỏ tiểu nữ rất hận Đổng tướng quân và mẫu thân hắn, tưởng rằng nếu không có bọn họ thì mẫu thân của tiểu nữ sẽ vẫn được gả cho phụ thân, rồi hưởng vinh hoa phú quý. Nhưng sau đó tiểu nữ mới biết họ cũng là người bị hại, bọn họ không hề biết phụ thân từng vong ơn phụ nghĩa...” Tôi trầm mặc, không muốn nhắc tới những chuyện này nữa, gượng cười một cái: “Vấn xin đại nhân giữ bí mật cho tiểu nữ, cứ coi như không biết.”

Hắn hơi kinh ngạc: “Tiểu thư không muốn nhận Đổng tướng quân sao?”

Tôi lắc đầu: “Nếu đại nhân đồng ý thả tiểu nữ thì tiểu nữ sẽ về phương nam sinh sống, yên ổn qua ngày, có lẽ cũng chẳng có ai đến lấy tiểu nữ...”

Hắn không khỏi bật cười, ánh mắt như sao trong đêm tối: “Cô nương không định đợi nữa thật sao?”

“Đợi ai? Chẳng có ai nhớ tới tiểu nữ cả.”

Hắn cười xa xăm, gơ tay ngắt một bông hoa lê rồi cài lên tóc tôi: “Con người vốn lương thiện, dù là thật hay giả dối thì có đôi lúc, có những chuyện cô nương phải tin tưởng trước, khi cô nương tin rồi thì nó mới có thể thành sự thật, nhất là... tình yêu.”

Tôi ngẩn người, mắt nhìn vào đôi mắt phượng đầy niềm vui của hắn...

Tôi nói: “Tiểu nữ cũng tin tình yêu, chân tình sẽ khó mà bị quên lãng, nhưng trong số những người tiểu nữ đã từng gặp...”

Hắn cười cười: “Cô nương không tin vào tình yêu tất nhiên sẽ không biết có ai đó không thể quên được mình. Cô nương không để tâm thì sao biết có phải người ta chân thành với mình hay không?”

Hắn thấy tôi không nói nữa thì đến gần hơn rồi nói: “Hay là thử một chút, xem lần này sau khi tại hạ đi, liệu tại hạ có thể quên được cô nương không?”

Tôi: “...”

8. Chương 8: Bị Ép Kết Hôn

Nói như thế nghĩa là tri phủ đại nhân đồng ý thả tôi rồi!

Buổi chiều, nhân lúc Cố Hoa về nhà môn làm việc, tôi cùng Thúy Hoa nhanh chóng về tự gấp đồ chuẩn bị chuồn (tới phương nam), bất chợt nghe tiếng đánh nhau âm ỉ ngoài tự, hòa thượng gác cửa chưa kịp phản ứng thì đã bị mấy tên cướp đánh ngã ra đất...

“Ha ha ha, người chính là ả khiến tiểu tử Cố Hoa kia ngưỡng mộ, Lý Viện Viện?”

Tôi há hốc, lắc đầu liên hồi.

“Mấy ngày nay Cố Hoa không làm việc, chỉ chuyện chạy qua đây hẹn hò với người?” Hắn híp mắt, vuốt bộ râu quai nón, nước dãi sắp chảy ra đến nơi: “Quả là mỹ nhân đệ nhất, trắng nõn nà, đẹp đấy...”

“Khụ khụ... Nhị đương gia, chúng ta phải bắt ả để thủ lĩnh thoát khỏi ngục...” Có người nhắc nhở hắn.

Hắn mất hứng hẳn: “Ông đây biết tác dụng của ả! Người đâu! Trối về! Đi nói với Cố Hoa, chiều tối mai phải đổi thủ lĩnh lấy ả, nếu không thì ả sẽ thành áp trại phu nhân của ta!”

Tôi: “...”

Làm việc bất nghĩa nhiều nhất định sẽ tạo họa! Lần này tôi bị báo ứng thật rồi!

“Đại ca huynh nhận nhầm thật rồi! Tiểu nữ không phải là Lý Viện Viện! Cố Hoa tới đây cũng không phải để tìm tiểu nữ! A, a, a!!”

Nhị đương gia kia làm gì tin, hắn giăng đèn kết hoa định tổ chức hôn lễ trên núi Tây Nguyên.

Thấy mặt trời sắp xuống núi mà chẳng có một ai đến cửa trại cả, nhị đương gia khó nén được niềm vui, còn tôi thì khóc không ra nước mắt!

Nhất bá thiên địa, nhị bá Phật Tổ, phu thê giao bối...

Lúc tôi chuẩn bị được đưa vào động phòng thì xa xa có tiếng vó ngựa phi lộp cộp. Trong đêm tối không biên giới xuất hiện vô số những điểm sáng nối liền với sao lấp lánh trên trời, tiếng người ồn ã, thiên binh vạn mã đình tại nhưc óc...

Bỗng nhiên có một người kéo tôi ra đằng sau tấm màn đỏ, ánh nến chập chờn, bóng người lay động, đôi mắt đào hoa khiến hồn xiêu phách lạc của Cố Hoa gần ngay trước mắt, hóa ra hắn đã ẩn sẵn trong trại, chỉ đợi binh mã tới liền cứu tôi!

Tiếng đao kiếm vang lên đinh đang, hắn kéo tôi chạy xuyên qua đám người hỗn loạn. Rõ ràng là thời khắc nguy hiểm nhưng tôi lại cảm thấy kích động và vui sướng đến kỳ lạ, tim đập nhanh một cách khó hiểu, cảm động dâng trào...

Cố Hoa bắt tay với vị Đô tướng quân - người anh em cùng cha khác mẹ của tôi, vây quét bang cướp làm loạn một phương trên núi Tây Nguyên, giành được thắng lợi, lại lập một công!

Hắn hỏi tôi: “Lúc đó có sợ không?” Hắn hỏi khe khẽ, tiếng nói dịu dàng êm ái vô cùng...

“Vẫn bình thường... Tiểu nữ có cách trốn, tiểu nữ mang theo thuốc mê.”

Hắn cười nhẹ: “Cô nương không mong tại hạ tới cứu?”

Mặt tôi đỏ bừng, đáp khẽ: “Tiểu nữ cho rằng đại nhân sẽ không tới cứu.”

“Vì sao?”

“Vì... Nghe nói khó khăn lắm đại nhân mới bắt được thủ lĩnh của bọn chúng, làm sao có thể thả người dễ dàng được? Hơn nữa... tiểu nữ cũng là tội phạm bỏ trốn.”

“Ồ? Cô nương phạm phải tội gì? Tự nhận là tội phạm bỏ trốn?”

Tôi ngậm miệng, vừa không để ý đã buột miệng rồi!

Hắn lại dịu dàng: “Biết vì sao ta cứu nàng không?”

Tất nhiên vì tôi là chị em với Đỗ tướng quân rồi, nếu tôi bị trói ở địa bàn của Cố Hoa thì hẳn ăn nói sao với tướng quân được?

Hắn nói tiếp: “Bà chủ nhà nghỉ dưới núi nói rằng ai cứu được nàng thì nàng sẽ gả cho hắn.”

Tôi kinh ngạc tròn trĩnh mắt: “Không tính! Tiểu nữ không biết chuyện đó!”

Hắn cười lạnh lùng: “Nếu không tính thì cô nương theo ta về vào ngục đi.”

Tôi: “...”

Hắn cười ha hả: “Lý tiểu thư, cô nương muốn vào ngục hay là muốn ở trong phủ của tại hạ?”

Tôi: “...”

Bà chủ! Tôi đã bảo hàng này khó xơi rồi! Bà hại tôi lắm rồi!

9. Chương 9: Phần Kết

Sau đó người ta dần lưu truyền rằng vùng này có hai nàng “Viện”, dung mạo xinh đẹp, có đức có hạnh, một người là chị em của Đỗ đại nguyên soái, gả cho tri phủ đại nhân, một người là con gái của Lý thừa tướng triều trước, gả cho Đỗ đại nguyên soái...

Dường như đêm gió xuân về lại,

Ngàn vạn hoa lê nở rộn ràng...

Tri phủ phu nhân và Lý Viện Viện thật cùng lên Phở Đà tự làm lễ tạ cầu phúc, Lý Viện Viện hỏi: “Lúc đầu vì sao tri phủ đại nhân lại nhận nhầm tỷ là muội?”

Tri phủ phu nhân nhìn những bông hoa lê nở đầy đầu cành, nháy mắt cười: “Hôm đó tỷ thấy hoa này đang nở rộ, ngắt vài bông cài lên đầu, thế là Cố Hoa thấy tỷ liền hỏi, cô nương là Lý tiểu thư đang chịu tang à?”

Lý Viện Viện cười khúc khích: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó tỷ bực mình, không thềm để ý đến huynh ấy, rồi bỏ đi.”

Lý Viện Viện cười tới mức mắt cong cong như trăng lưỡi liềm: “Nhưng dù gì muội vẫn là bà mối của hai người, sau khi bé sinh ra phải gọi muội là nghĩa mẫu.” Cô chỉ vào bụng hơi nhô lên của tri phủ phu nhân, cười hạnh phúc.

Ngày đó tri phủ đại nhân đứng ôm cây đợi thỏ ở cửa sau tự, định bắt kẻ lừa gạt trong giang hồ, chợt gặp một cô nương xinh đẹp duyên dáng chạy ra từ trong tự, quần áo trắng tinh không nhiễm chút bụi, tóc đen nhánh tung bay, mấy bông hoa lê cài trên tóc tôn lên làn da trắng ngọc của cô. Hắn ngẩn người, bỗng nghĩ, nếu cô nương này là kẻ lừa đảo đó thì hắn cũng tình nguyện bị lừa...

Mà là, bị lừa cả đời...

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hang-nay-kho-xoi>